ΕΤΟΣ Γ. ΑΘΗΝΑΙ—ΣΑΒΒΑΤΟΝ—2 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1875 ΑΡΙΘ. 115

ΟΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ,
ἐτησία δραχ. 10, ἑξαμηνία δραχ. 6.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
ἐτησία δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
ἐτησία φράγ. 16, ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λεπ. 50.
Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἓν ἔτος καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Η ΝΕΑ ΒΟΥΛΗ.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας συνέρχονται οἱ νέοι ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ, οἱ διὰ τῆς ἐλευθέρας καὶ ἀνεξαρτήτου αὐτοῦ ψήφου ἐκλεχθέντες βουλευταί, τὰ γνήσια αὐτὰ τέκνα τῆς Πατρίδος, ὅπως συσκεφθῶσιν ἐν ὁμονοίᾳ καὶ αὐταπαρνήσει, διορθώτωσι πάντα τὰ κακῶς κείμενα καὶ ἀνακουφίσωσι τὸν δυστυχῆ φορολογούμενον πολίτην ἐκ τῶν ἐπαχθῶν καὶ δυσβαστάκτων φόρων, οὓς αἱ κατὰ καιροὺς Κυβερνήσεις ἐπεσώρευσαν εἰς τὴν ῥάχιν αὐτοῦ.

Καὶ ἰδοὺ πάντες σχεδὸν οἱ φορολογούμενοι πολῖται ἤρχισαν νὰ πιστεύωσιν, ὅτι αὐτὴν ταύτην τὴν φορὰν θὰ δοθῇ ἓν αἴσιον πέρας εἰς τὰ δεινοπαθήματα τῆς Πατρίδος, καὶ θὰ ἴδωσι καὶ οὗτοι ταχέως ἡμέρας εὐδίους καὶ χαρμοσύνους, διότι, οἱ νέοι ἀντιπρόσωποι, θὰ διαλύσωσιν ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ διὰ τῶν φιλελευθέρων ἀρχῶν των τὰ πρό τινος χρόνου ἀναφανέντα εἰς τὸν γλαυκὸν τῆς Ἑλλάδος οὐρανὸν ζοφερὰ σημεῖα, ἅτινα προμηνύουν φοβερὰν καταστρεπτικὴν θύελλαν, ἀπειλοῦσαν νὰ ἐκριζώσῃ ἐκ θεμελίων ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ στιγμῇ πᾶν ὅ,τι οἱ πατέρες ἡμῶν διὰ πολυετῶν ἀγώνων καὶ μεγάλων θυσιῶν ἀπέκτησαν καὶ παρέδωκαν εἰς ἡμᾶς.

Μεταξὺ ὅμως τῶν φορολογουμένων πολιτῶν εὑρίσκονται καί τινες θωμαΐζοντες, οἵτινες ἀμφιβάλλουν περὶ τοῦ ἂν θὰ δυνηθῶσιν οἱ νέοι ἀντιπρόσωποι νὰ ἐκπληρώσωσι τὰς ἐπιθυμίας τῶν ἐκλογέων των καὶ ν' ἀνταποκριθῶσι πληρέστατα εἰς τὰς προσδοκίας τῆς ταλαίνης Πατρίδος. Τοὺς τοιούτους οἱ πολλοὶ θὰ ἐκλάβωσιν ὡς μικρόνοας, ὡς ἀνθρώπους μὴ γνωρίζοντας τὰ τοῦ κόσμου καὶ ὡς ἀγνοοῦντας καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ὕπαρξίν των. Τοὺς τοιούτους, λέγομεν, οἱ κατὰ φαντασίαν εὖ φρονοῦντες θὰ οἰκτείρωσι καὶ θὰ ἐλεεινολογήσωσι διὰ τὴν μεγάλην καὶ ἀσύγγνωστον κουφότητά των, ἣν οὔτε Ἀβδηρῖται δὲν δύνανται νὰ δείξωσιν. Ἀλλὰ πόσον ἐσφαλμένη ἡ ἰδέα τῶν πολλῶν, πόσον οὗτοι ἀπατῶνται, καὶ πόσον πλανῶνται εἰς σκότη ἀδιέξοδα διὰ τῶν τοιούτων πεποιθήσεών των, θέλομεν καταδείξει ἐν ὀλίγοις.

Ἡ νέα τῶν Ἑλλήνων Βουλή, ἥτις θ' ἀναμορφώσῃ τὸ ἔθνος, θὰ δώσῃ ἰσχὺν εἰς τὸ Σύνταγμα καὶ ζωὴν εἰς τὴν ἑτοιμοθάνατον Πατρίδα, ἀπαρτίζεται ἐξ ἀνδρῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον φιλελευθέρων, ἐξ ἀνδρῶν πρώτην ἤδη φορὰν εἰσερχομένων εἰς τὸ βουλευτήριον, καὶ ἐξ εὐαρίθμων Στηλιτῶν. Οἱ ἀντιπρόσωποι ὅμως οὗτοι διαιροῦνται εἰς τρεῖς τάξεις· καὶ ἡ μὲν πρώτη συγκροτεῖται ἐκ τῶν φαινομένων φιλελευθέρων· ἡ δὲ δευτέρα ἐκ τῶν λεγομένων δημοκρατικῶν, καὶ ἡ τρίτη ἐκ τῶν φύσει ἀπολύτων μοναρχικῶν. Αἱ τάξεις αὗται ὑποδιαιροῦνται εἰς πολλὰς φατρίας, ἔχουσα ἰδιαιτέρας ἑκάστη πολιτικὰς δοξασίας καὶ δόγματα, καὶ ὧν οἱ ἡγήτορες ἐπανειλημμένως ἐκλήθησαν εἰς τὰ πράγματα τῆς Πολιτείας καὶ ἐκυβέρνησαν τὸ κράτος. Πάντων λοιπὸν τῶν ἡγητόρων τὰς καλὰς καὶ τὰς κακὰς πράξεις, ἃς ἐπὶ τῶν ἡμερῶν των ἐπροξένησαν εἰς τὸν τόπον, τὰς ἐνθυμούμεθα πάντες οἱ Ἕλληνες, διότι τινὲς πράξεις τινῶν ἡγητόρων, εἰσὶ τόσον καλῶς ἐγκεχαραγμέναι εἰς τὰς καρδίας τῶν νέων ἑλλήνων ὡς πληγαὶ Φαραώ, ὥστε καὶ ὁλόκληροι αἰῶνες ἐὰν παρέλθωσιν ἀδύνατον νὰ ἐξαλειφθῶσιν, ἀδύνατον νὰ λησμονηθῶσιν, ἀδύνατον νὰ μὴ παραδίδῃ αὐτὰς ἕκαστος πολίτης ἕλλην εἰς τοὺς ἀπο-

ΚΗΠΟΣ

Ο ΜΕΣΣΗΝΕΖΗΣ.

Ὦ Βουλή, Βουλή μου κλαῦσον, κ' ἔχασες τὸν Μεσσηνέζη,
Ὅστις εἴξευρε τοὺς ἄλλους εἰς τὸ χέρι του νὰ παίζῃ,
Καὶ ἐκράτει πάντοτ' ὅλους ἐννεοὺς ὅταν ὡμίλει,
Καὶ ἐνώπιόν του ὅλοι ἔκλειον εὐθὺς τὰ χείλη.
Ὦ Βουλή, Βουλή μου κλαῦσον, κ' ἔχασες τὸν Μεσσηνέζη,
Ὅπου ἡ χρυσῆ του γλῶσσα χύνει πάντα πετιμέζι.

Δὲν θὲ νὰ μὲ ἴδῃ πλέον τὸ ὡραῖόν σου τὸ βῆμα,
Νὰ λαμβάνω τὸ γενναῖον, τὸ ῥητορικόν μου σχῆμα,
Καὶ τὴν κεφαλὴν μὲ στόμφον καὶ μὲ χάριν νὰ ὑψώνω,
Καὶ νὰ στρύπτω τὸ μουστάκι καὶ νὰ συχνοκαμαρώνω,
Καὶ νὰ λέγω, καὶ νὰ λέγω ὅσους λόγους ἄλλοι εἶπον,
Μὲ τρανὴν φωνὴν καὶ κτύπον.

Ἔχασες τὸν ἀετόν σου, τὸν πλησιφαῆ ἀστέρα,
Ὅστις ἐν μιᾷ εἰμπόρει, ἐν μιᾷ ὅλῃ ἡμέρᾳ
Σχέδια ἐπὶ σχεδίων ὑψηλὰ νὰ ἐφευρίσκῃ,
Κ' ἔχασκον πολὺ κ' ἠπόρουν τόσοι γύρω ἀνθρωπίσκοι,
Κ' ἔλεγεν ὁ εἷς τοῦ ἄλλου: «Βλέπετε τὸν Μεσσηνέζη;
«Ὅλ' οἱ ἄλλοι χωρατεύουν, πλὴν αὐτὸς ποτὲ δὲν παίζει.»

Ὦ, Βουλή, Βουλή μου κλαῦσον.. εἰς τὸ νέον σου τὸ δῶμα
Τοῦ σοφοῦ σου Μεσσηνέζη δὲν θὰ ἀνοιχθῇ τὸ στόμα.
Πλὴν ἀλλ' ὅσοι θὰ ἐμβαίνουν νὰ ἀκροασθοῦν τῶν ἄλλων,
Καὶ ἐμὲ θὰ ἐνθυμοῦνται τὸν πλανήτην τὸν μεγάλον,
Καὶ στεφάνους θὰ μοῦ πλέκουν, καὶ θὰ λέγουν τ' ὄνομά μου,
Καὶ τὰ προτερήματά μου.

Τίς ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὅλους θὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ,
Ποῖος ὡς τὸν Μεσσηνέζην εἰμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ;
Τίς τὴν ἰδικήν μου ἔχει ἐκ τῶν βουλευτῶν σου γλῶσσαν,
Τὴν ἐκπλήττουσαν τοὺς πάντας καὶ ὡς κεραυνὸν βροντῶσαν;
Τίς τὸ βῆμα ἀναβαίνει, ἔχων σύντροφον τὸν νόμον,
Καὶ τῶν ὑπουργῶν τὰς πράξεις διϋλίζει χωρὶς τρόμον;

γόνους αὐτοῦ πρὸς αἰώνιον ἀνάθεμα τῶν διαπραξάντων ταῦτα.

Οἱ ἡγήτορες τῶν φατριῶν τούτων, ἅμα τῇ ἐν τῇ Βουλῇ ἐλεύσει των θὰ συνασπισθῶσι καὶ ἀπὸ κοινοῦ θὰ συνεργασθῶσιν, ὑποσχόμενοι ἀλλήλοις τὴν διανομὴν τῶν λαφύρων τῆς ἐξουσίας, ὅπως ῥίψωσι τὴν Κυβέρνησιν. Πιπτούσης τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἀναβαίνοντος τὴν ἐξουσίαν ὁποιουδήποτε τῶν ἡγητόρων, αἱ συνθῆκαι τῆς συμμαχίας καὶ ἐπιμαχίας τῶν πρώην συμμάχων θὰ καταργηθῶσι καὶ πόλεμος ἄσπονδος θὰ κηρυχθῇ μεταξὺ αὐτῶν· ἐκεῖνοι δὲ, οἱ ἐκτὸς τῆς ἐξουσίας, θὰ συνάψωσι νέας συμμαχίας, ὅπως ῥίψωσι καὶ τὴν νέαν Κυβέρνησιν καὶ ἀναλάβῃ ἄλλος ἡγήτωρ τὴν διεύθυνσιν τοῦ σκάφους τῆς Πολιτείας, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἕως οὗ ἐπέλθῃ τέλος καὶ ἡ διάλυσις τῆς νέας Βουλῆς, διότι οὐδεὶς τῶν ἡγητόρων θὰ ἔχῃ ἐν αὐτῇ τὴν πλειοψηφίαν διὰ νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ.

Ἡ ἀρχομανία λοιπὸν τῶν πολιτικῶν μας θὰ ματαιώσῃ πάσας τὰς καλὰς κἀγαθὰς διαθέσεις τῆς νέας Βουλῆς, ἃς τυχὸν ἤθελον ἔχει ἔνιοι τῶν νέων ἀντιπροτώπων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ· διότι οὐδεὶς τούτων θὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὸν ἄλλον, ἀδιάφορον ἂν ἐκεῖνος εἶνε ὁ μόνος ὅστις δύναται καὶ τὸ ἔθνος νὰ ὀρθοποδήσῃ καὶ τὸν φορολογούμενον πολίτην ν' ἀνακουφίσῃ.

Τοιαύτη ἡ γνώμη τῶν ὀλίγων πολιτῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ ἡμετέρα· καὶ ἐφ' ὅσον αἱ φατρίαι θὰ πολλαπλασιάζωνται, ἐπὶ τοσοῦτον καὶ τὰ δεινὰ τῆς Πατρίδος καὶ τὰ δυσβάστακτα φορολογικὰ βάρη θὰ αὐξάνωσι καὶ θὰ πληθύνωνται.

Εἴθε ἡ νέα Βουλὴ, ἥτις εἶνε ἁγνὴ καὶ ἄμωμος καθὸ ἐκλεχθεῖσα ἐλευθέρως ἐκ τῶν σπλάγχνων τῶν ἐκλογέων, νὰ διαψεύσῃ τὰς ἐλπίδας τῶν ἡγητόρων καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὅστις δύναται νὰ ὁδηγήσῃ τὸ κλυδωνιζόμενον τῆς Πολιτείας σκάφος εἰς ἀσφαλῆ λιμένα, ν' ἀφήσῃ κατὰ μέρος τὰς ἀτομικὰς πρὸς τοῦτον καὶ ἐκεῖνον συμπαθείας, καὶ ἃς ἐνθυμῆται ἕκαστος τῶν νέων βουλευτῶν, ὅτι μόνον ὁ συμπολίτης του ἐξέλεξεν αὐτὸν ἀντιπρόσωπον καὶ οὐχὶ ἡ λόγχη καὶ ἡ βία. Εἴθε ὁ Ὕψιστος νὰ διαφωτίσῃ τοὺς νέους πατέρας τοῦ Ἔθνους, ὅπως συνεργασθῶσι πατριωτικῶς ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ, καὶ μὴ ἀφεθῶσι νὰ διασύρῃ αὐτοὺς τὸ ἀτομικὸν συμφέρον καὶ ἡ ἀρχολιπαρία τῶν ἡγητόρων. Ἂς ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν, ὅτι νέα τῆς Βουλῆς διάλυσις, θὰ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον τῶν ἐλευθέρων θεσμῶν τοῦ Κράτους, καὶ τὴν ἔλευσιν εἰς τὰ πράγματα τῆς Πολιτείας τῶν ὄπισθεν τοῦ παρασκηνίου κρυπτομένων δημηγεριωδῶν ὄφεων, ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ὁποίων χθὲς ἔτι ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθημεν.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΚΟΥΡΕΩΝ.

Τὴν παρ. Δευτέραν ἑώρτασεν ἡ ἐν Ἀθήναις συντεχνία τῶν Κουρέων τὴν κατ' ἔτος παρ' αὐτῶν πανηγυριζομένην ἑορτὴν τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος, τοῦ προστάτου τῆς συντεχνίας ταύτης. Πλῆθος ἄπειρον εἶχε συρρεύσει εἰς τὸν ναὸν τῶν Ταξιαργῶν, ὅπως ἀκούσῃ τῆς ἱερᾶς λειτουργίας. Πόσον κατανυκτικὴ ὑπῆρξεν ἡ ἀρχιερατικὴ ἐκείνη ἱερουργία! Πόσον τὰς ψυχὰς τῶν συρρευσάντων συνεκίνησεν αὕτη! Πόσον πολλῶν μὴ ἀνηκόντων εἰς τὴν συντεχνίαν κατενθουσίασε τὰς καρδίας καὶ ἀπεφάσισαν τινὲς ἐξ αὐτῶν ν' ἀναλάβωσι τὸν σχηματισμὸν ἰδιαιτέρων συντεχνιῶν. Μετὰ τὸ τέλος δὲ τῆς θείας λειτουργίας ὁ κ. Γ. Ἀνάστος (Νικολόπουλος) ἐξεφώνησε λόγον, διὰ τοῦ ὁποίου κατέδειξε τὸν ἱερὸν σκοπὸν τῆς συντεχνίας καὶ τὰ ἐκ ταύτης προκύπτοντα εἰς τὴν κοινωνίαν ὠφέλη· διότι, διὰ τοῦ καταστατικοῦ αὐτῆς, κάμνει πάντα τὰ μέλη της φίλεργα, ὡς ἀποκλεῖον τῶν εὐεργετημάτων της ἐκεῖνα ἅτινα ἤθελον δυστυχήσει ἐξ ἐγκληματικῆς πράξεως ἢ ἐκ μέθης· διδάσκει αὐτὰ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην· χορηγεῖ βοηθήματα εἰς τὰς χήρας καὶ ὀρφανὰ τῶν πενήντων κουρέων· προτρέπει τῇ ἐπιτροπῇ νὰ ἐπισκέπτηται πολλάκις τοῦ ἔτους τὰ ἐν τοῖς σχολείοις σπουδάζοντα τέκνα τῶν κουρέων καὶ βραβεύει αὐτὰ, αὐξάνουσα οὕτω τὸν ζῆλον καὶ τὴν πρὸς τὰ γράμματα ἐπιμέλειαν αὐτῶν, καὶ νὰ πράττῃ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ συντελέσῃ πρὸς ἠθικὴν καὶ πολιτικὴν μόρφωσιν τῆς κοινωνίας.

Περὶ δὲ τὴν 5ην μ. μ. ὥραν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Δημαρχίας, παρόντων ἁπάντων σχεδὸν τῶν μελῶν τῆς συντεχνίας, ἐγένετο ἡ λογοδοσία τοῦ προέδρου τῆς ἐπιτροπῆς κ. Π. Φιλιππίδου, ὅστις διὰ συγκινητικωτάτου λογιδρίου, ἀφοῦ ἐξέθηκε δι' ὀλίγων τὸ παθητικὸν καὶ ἐνεργητικὸν κεφάλαιον τῆς συντεχνίας, ὅπερ ἀνέρχεται εἰς 1700 περίπου δρ., καὶ ἐξέφρασε συνάμα τὴν λύπην του ἐπὶ τῇ ὀλιγωρίᾳ, ἣν δεικνύουν μέλή τινὰ τῆς συντεχνίας εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς εὐτελοῦς συνδρομῆς των, κατέθηκε τὸ προεδρικὸν ἀξίωμα· ἀλλ' ἡ συντεχνία δι' ἀναστάσεως ἐξελέξατο αὐτὸν καὶ αὖθις τοιοῦτον, ὡς καὶ πάντα τὰ μέλη τὰ ἀπαρτίζοντα τὴν ἐπιτροπήν.

Παρευρεθέντες καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν ἱερουργίαν καὶ λογοδοσίαν, δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ συγχαρῶμεν δημοσίως τὴν μικρὰν ταύτην ὁμάδα ἐπὶ τῷ ὑψηλῷ καὶ φιλανθρωπικῷ σκοπῷ, ὅπερ ἀνέλαβε νὰ ἐκπληρώσῃ πρὸς καλὸν τῆς κοινωνίας μας, ἥτις ὁσημέραι ἄγεται πρὸς τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν παραλυσίαν, δίδουσα οὕτω τὸ παράδειγμα εἰς πάσας τὰς συντεχνίας, τινὲς τῶν ὁποίων εἰσὶν εἰς πολὺ καλλιτέραν αὐτῆς κατάστασιν, ὡς ἔχουσαι μείζονα χρηματικὰ ποσὰ, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι δυστυχῶς ἀγνοοῦν ἢ δὲν θέλουν νὰ πράξουν ὅ,τι δύναται νὰ συντελέσῃ θρησκευτικῶς, πολιτικῶς καὶ ἠθικῶς ἐπὶ τῆς ἀναπλάσεως τοῦ λαοῦ. Δὲν δυνάμεθα ἐπίσης νὰ μὴ ἐκφράσωμεν καὶ τὴν λύπην μας ἐπὶ τῇ ἀναλγησίᾳ τῶν εὐαρίθμων ἐκείνων μελῶν, τῶν καθυστερούντων εἰς τὸ ταμεῖον τῆς εἰρημένης συντεχνίας τὸν ὀβολόν των.

Ἂς σπεύσωσιν ὅθεν πᾶσαι αἱ συντεχνίαι νὰ μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα τῶν ἐν Ἀθήναις Κουρέων, ὅπως οὕτω ἀναπλασθῶμεν καὶ σωθῶμεν μόνοι μας, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ σώσωσιν ἡμᾶς καὶ τὴν Πατρίδα οἱ περιφανεῖς πολιτικοί μας, οἱ δι' ὄνου σκιὰν καθ' ἑκάστην σκιαμαχοῦντες.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

—ο—

Διδακτικώτατον ἐδόθη μάθημα ἀπὸ τὸ λαὸν τῆς ἐπαρχίας Καλαμῶν εἰς τὸν ῥήτορα τῶν Νεκρῶν κ. Δ. Γ' ἀνεν δικηγόρον, τὸν τοσοῦτον εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν συμπολιτῶν του καταπετότα, συνεπείᾳ τοῦ δουλικοῦ ἐκείνου λόγου ὃν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐξεφώνησε, καὶ τῆς ἀστάτου πολιτικῆς ἣν ἔδειξε πρὶν ἔτι ἐκλεχθῇ ἀντιπρόσωπος. Πέρι τυ ἀπέτυχε δι' ἑπτὰ μόνον ψήφους, ἐφέτος δὲ διὰ τριακοσίους περίπου. Τὸ τοιοῦτον, πιστεύομεν, ὅτι θέλει τὸν συνετίσει καὶ τὸν καταστήσει πολίτην χρηστὸν μὲ ἀργὰς ὑγιεῖς καὶ στερεὰς, καὶ οὐχὶ νὰ ἀκολουθῇ ὡς ἡλιοτρόπιον τὸν ἥλιον πάσης ἐξουσίας. Τὸ καθ' ἡμᾶς, ἠθέλομεν συμβουλεύσει αὐτὸν νὰ παραιτηθῇ διὰ παντὸς τοῦ πολιτικοῦ σταδίου, ἀφοῦ καὶ τρίτην ἤδη φορὰν ἀπέτυχεν οἰκτρότατα, καὶ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ δικηγορικόν του ἐπάγγελμα, εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε προορισμένος. Ἐπίσης οἰκτρῶς ἀπέτυχε καὶ ὁ δεινὸς ψευδολόγος καὶ ἔκγονος τοῦ Παπαρλέσσα, Κώνστας Φλέσσας, ὅστις κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐκλογῶν ἐτηλεγράφει πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ὅ,τι εἰς τὸν ὕπνον του ἔβλεπεν. Ὁ δὲ στηλίτης Ζάρκος, ὅστις εἶχε τὴν κυνικὴν ἀναίδειαν νὰ θέσῃ κάλπην ἐναντίον καὶ τῶν συμβουλῶν τῶν οἰκείων του, ἔλαβε καθ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν ἑπτακοσίους μόνον ψήφους, ἐξ ὧν τὰς 119 τῷ προσέφερεν ὁ χρυσογελέκης Τάσης τῆς Ἀλαγονίας. Ἰδοὺ πῶς ἡ ἐπαρχία Καλαμῶν τιμωρεῖ καὶ στιγματίζει τοὺς καταπατήσαντας τὸν ὅρκον των καὶ καταπροδώσαντας τὴν Πατρίδα ἀντιπροσώπους της. Ἰδοὺ πῶς τιμωρεῖ τοὺς ψευδοφιλελευθέρους καὶ ψευδολόγους, τοὺς ἐκμεταλλευομένους λίαν τεχνηέντως τὴν εὐπιστίαν τῶν ἁπλοϊκῶν.

— Συνιστῶμεν εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργὸν τὸν κ. Π. Σπετζόπουλον, ἀρχαῖον, τιμιώτατον οἰκονομικὸν ὑπάλληλον, παυθέντα, κακῇ μοίρᾳ, ἐπὶ τῆς ὑπουργείας τοῦ Βούλγαρη, ὑπὸ τοῦ στηλίτου Ζάρκου, διότι, ὡς γραμματεὺς τῆς Ἐφορίας Καλαμῶν, δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς ὀρέξεις τῶν κομματαρχῶν του. Πιστεύομεν, ὅτι ὁ κ. Πετιμεζᾶς δὲν θέλει κωφεύσει πρὸς τὴν παράκλησίν μας ταύτην, καὶ θέλει ἐπαναφέρει ὅσον τάχιον εἰς τὴν θέσιν του τὸν ἀδικηθέντα τοῦτον ὑπάλληλον, ὅστις ἐπὶ πολὺν χρόνον τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως ἐξεπλήρωσε τὸ καθῆκόν του.

— Ὁ νέος τῶν Πατρῶν Δήμαρχος κ. Περ. Καλημογδάρτης, ἐδημοσίευσε κατ' αὐτὰς τὸ πρὸς τοὺς συνδημότας του ἀπαιτούμενον πρόγραμμά του, διὰ τοῦ ὁποίου ὁμολογεῖ, ὅτι τρίτην ἤδη φορὰν ἠξιώθη νὰ περιβληθῇ τὸν Δημαρχικὸν μανδύαν, καὶ ὅτι ἀναλαμβάνει τὴν διοίκησιν τοῦ Δήμου εἰς λίαν δυσχερεῖς περιστάσεις, πλὴν πιστεύει ὅτι θὰ δυνηθῇ εὐκόλως νὰ ὑπερπηδήσῃ τὰ προσκόμματα καὶ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς προσδοκίας τῶν ἐκλογέων του. Ὁμολογεῖ ἐπίσης ὅτι παραλαμβάνει τὸ δημοτ. ταμεῖον κενὸν, καὶ ὅτι μέχρι τέλους τοῦ λογιστικοῦ ἔτους θὰ ἐσπράξῃ κατὰ τὸν προϋπολογισμὸν δρ. 277,749, θὰ ἐξοδεύσῃ δὲ εἰς μισθοδοσίας, εἰς πληρωμὴν ἐνταλμάτων τοῦ 1874 καὶ 1875 δυνάμει τελεσιδίκων ἀποφάσεων, καὶ εἰς τὰς δύω δόσεις τοῦ δανείου τῆς Πιστωτικῆν Τραπέζης, τ' ὅλον δρ. 547,417, ἤτοι 276,668 περιπλέον τῶν ἐσόδων, ἃς δὲν λέγει πόθεν θὰ πορισθῇ ἢ τίνι τρόπῳ θὰ καλύψῃ. Ὑπόσχεται ὅτι θὰ ἀφιερώσῃ ἁπάσας τὰς δυνάμεις του ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ Δήμου· δὲν ὑπόσχεται ὅμως καὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων ἀνωτέρων τῶν οἰκονομικῶν δυνάμεων τοῦ Δήμου, οὐδὲ θὰ ἐπιχειρήσῃ ποτὲ τοιαῦτα πρὸς βλάβην αὐτοῦ. Θὰ θεωρῇ καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δημαρχίας του ἅπαντας τοὺς συνδημότας του φίλους, καὶ θὰ παρέχῃ ἀνεξιρέτως αὐτοῖς πᾶσαν ἔννομον καὶ δικαίαν προστασίαν. Ἐν γένει τὸ πρόγραμμα τοῦ κ. Καλαμογδάρτου γέμει ὅλως πατριωτικῶν προθέσεων. Εἴθε ὅμως νὰ τηρηθῶσιν ἀπαρεγκλίτως τὰ ἐν τῷ προγράμματι, ἵνα οὕτω εὐημερήσῃ ὁ Δῆμος Πατρῶν.

— Ὁ καλαντζῆς Νικουτόπουλος ἀναχωρήσας νύκτωρ ἐκ Γορτυνίας, ὅπως ἀποφύγῃ τὰς κωδωνοκρουσίας τῶν συμπατριωτῶν του, οἵτινες πρὸς μεγάλην του τιμὴν ἤθελον πράξει τοῦτο, ἀφίχθη τὴν παρελ. Κυριακὴν διὰ τοῦ Καλαμακίου ἐνταῦθα, ὅπου τὸν ἐπεσκέφθησαν αὐθωρεὶ πάντες οἱ πολυπληθεῖς φίλοι του καλαντζίδες καὶ μπαλωματίδες προεξάρχοντος τοῦ συντάκτου τοῦ γέροντος «Πρωϊνοῦ», συλλυπηθέντες αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἀποτυχίᾳ του, καὶ καταμεμφθέντες τὴν παράνομον τοῦ Τρικούπη Κυβέρνησιν, ἥτις ἀπέκλεισε τὸν περιφανῆ Βασίλη διὰ τῆς βίας καὶ τῆς λόγχης! Τὴν δ' ἐπιοῦσαν Δευτέραν ἀνεχώρησε κατεσπευσμένως διὰ τὸ ἐν Αἰγίνῃ ἀσκητήριον τοῦ πατριάρχου τῶν στηλητῶν, ὅπως μετ' ἐκείνου κλαύσῃ τὴν ἀνεπανόρθωτον συμφοράν του.

— Κατὰ τὸν «Φοίνικα» τῶν Πατρῶν, ἡ βουλ. ἐκλογὴ τοῦ δήμου Ἐρρινεῶν προσεβλήθη ὡς ἄκυρος, ὅσον ἀφορᾷ τὸν στηλίτην Πατρινὸν, διότι ἐβεβαιώθη δι' ἀνακριτικῆς ἐκθέσεως, ὅτι ἡ κάλπη τοῦ κάλπικου βουλευτοῦ εἶχε φραχθῇ κατὰ τὴν ὀπὴν τοῦ Ὄχι, ὥστε πάντα τὰ σφαιρίδια εἰσῆλθον εἰς τὸ Ναί. Οὕτω ἐκατώρθωσε νὰ λάβῃ πολλοὺς ψήφους τὸ ψοφῆμι τοῦ Τζουμπὲ καὶ νὰ ὑπερβῇ τὸν κ. Μπουκαούρην, ὅστις θεωρεῖται ὁ γνήσιος τῶν Πατρέων ἀντιπρόσωπος. Πιστεύομεν, ὅτι οἱ νέοι ἀντιπρόσωποι δὲν θὰ ἐπιτρέψουν νὰ συγκαταριθμηθῇ μετ' αὐτῶν εἰς νόθος βουλευτὴς, εἰς ὅστις διὰ τῆς ψήφου του ἐπεδίωξε τὸν θάνατον τοῦ πολιτεύματός μας, μία τέλος λέπρα, ἥτις, ἂν μὴ ταχέως δὲν ἀποπεμφθῇ ἐκεῖσε, θὰ μολύνῃ τοὺς πάντας.

— Εἰς τὸ δοχεῖον πάσης ψευδολογίας, τὸν «Πρωϊνὸν Κήρυκα», ὅπου ἀποστέλλουν πάντες οἱ καραβοτσακισμένοι τὰ παράπονά των, ἅτινα δημοσιεύονται παραχρῆμα, συνοδευόμενα μάλιστα καὶ μὲ σοφὰς παρατηρήσεις τοῦ γέροντος συντάκτου, ἐδημοσιεύθη μία ἐκ Σπάρτης ἀλληλογραφία φέρουσα τίτλον «ὁ θρίαμβος τῶν ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν» καὶ ὑπογραφὴν εἷς Σπαρτιάτης. Ἐν αὐτῇ βλέπει τις ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ φαντασθῇ κεφαλὴ Γιάννη καὶ μάλισα ντετόρου. Ἡμεῖς, ἀναγνώσαντες ἐν μέρει τὴν δοκτορικὴν ἐκεί-

---

Ποῖος ἐκ τῶν βουλευτῶν σου δύναται νὰ εἴπῃ τόσα,
Ὅσα εἰμπορεῖ νὰ λέγῃ ἡ ἀκούραστός μου γλῶσσα;
Ἐγὼ μόνος, ὦ Βουλή μου, εἰς τὸν συνεχῆ σου σάλον
Ὕμνησα λαμπρῶς τὸν ἕνα, καὶ ἐξύβρισα τὸν ἄλλον.
Ἐπολέμησα γενναίως... οὐδὲ ἕνα ἐφοβήθην,
Πλὴν ποτὲ δὲν ἐνικήθην.

Δὲν θὲ νὰ σὲ ἴδῃ πλέον ὁ μεγάλος ἐπιστήμων!
Τώρα θ' ἀναβῇ τὸ βῆμα τοῦ «Αἰῶνος» ὁ Φιλήμων,
Ὅστις οὐδὲ μίαν λέξιν νὰ ἀρθρώσῃ δὲν εἰξεύρει
Καὶ δὲν εἰμπορεῖ καμμίαν ἐπιχείρησιν νὰ εὕρῃ.
Θὲ νὰ λέγῃ ὅ,τι εὕρῃ, κι' ὁ καθεὶς θὰ τὸν ἀκούῃ,
Κι' οὔτε εἷς δὲν θὰ ὑπάρχῃ διὰ νὰ τὸν ἀντικρούῃ.

Θρήνησον καὶ σὺ, «Στοά μου», τὸν γενναῖον παλαιστήν σου,
Τὸν καλόν σου Μεσσηνέζην, τὴν ζωὴν καὶ τὴν ψυχήν σου.
Θρήνησον τὸν Μεσσηνέζην, τὸν στερρὸν δελτιογράφον,
Ὅστις ἔμελλε ν' ἀνοίξῃ τοῦ «Αἰῶνος» βαθὺν τάφον,
Καὶ τρανῶς νὰ ἀποδείξῃ τὸν Φιλήμονα ὡς κοῦφον,
Ὡς ἀγράμματον καὶ μποῦφον.

Ἐχολώθη ἡ ψυχή μου... ἔμεινε βωβὸν τὸ στόμα,
Κ' εἶμαι ἄψυχος καὶ κρύος ὡς ἀποθαμμένον πτῶμα.
Ἔχασα τὴν πρώτην ῥώμην καὶ τὴν γλῶσσαν τὴν νευρώδη,
Κ' ὅλα φαίνονται ἐμπρός μου σκοτεινὰ καὶ ἀκανθώδη.
Κ' ὅταν τὴν χρυσῆν μου πέναν εἰς τὰς χεῖράς μου ἁρπάζω,
Ἐκ ψυχῆς ἀναστενάζω.

Βουλευτὴς ἂν ἐγενόμην, πόση τότε καὶ ὁποία
Τιμὴ, δόξα 'ς τῆς «Στοᾶς μου» τὰ μακροσκελῆ δελτία.
Τοῦ «Αἰῶνος» ὁ Φιλήμων πόσα ἤθελε νὰ πάθῃ,
Πόσα ἐκ τοῦ στόματός μου ἤθελε σοφὰ νὰ μάθῃ.
Θὲ νὰ ἔπαυε ἀμέσως εἰς τὸ βῆμα νὰ ὡμίλει,
Ὅταν ἔβλεπε ν' ἀνοίγω τὰ κεραυνοβόλα χείλη.

Πρὸς σᾶς στρέφω τὸν καλόν μου, συμπολῖται, λόγον ἤδη,
Καὶ ἐχάσατε, σᾶς λέγω, τὸ ὡραῖόν σας στολίδι.
Σᾶς ἐβούλωσαν τὰ ὦτα, καὶ σᾶς ἔδεσαν τὰς χεῖρας,
Καὶ ἐδώσατε τὴν ψῆφον εἰς στηλίτας ὀλετῆρας.
Πλὴν τὸ ἔγκλημά σας τοῦτο τὸ βαρὺ θὰ αἰσθανθῆτε,
Καὶ πικρὰ θὰ κλαύσετ' ὅλοι, Αἰγιεῖς μου συμπολῖται.

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΤΟΥ ΒΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΥ.

Ὄχ! κι' ἂν ἀρχίσω νὰ τὰ 'πῶ τὰ πάθη μου τραγούδια,
Ἡ μαύρη γῆς μαραίνεται, δὲν 'βγάζει πιὰ λουλούδια.
Ὄχ! κι' ἂν ἀρχίσω νὰ τὰ 'πῶ τὰ τόσα βάσανά μου,
Εὐθὺς ἡ μαύρη κόλασι ἀνοίγεται 'μπροστά μου,
Κ' ὁ οὐρανὸς σκοτίζεται, μὲ σύννεφα θολώνει,
Καὶ παύει τὸ τραγοῦδί του τὸ ἔρημο τ' ἀηδόνι.

Μαῦρος καϋμὸς τὰ στήθια μου ἀδιάκοπα μοῦ τρώγει.
Ἀφῆστέ με τὸ ὕστερο νὰ ψάλλω μοιρολόγι,
Νὰ 'θυμηθῶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ χρόνια μου τὰ πρῶτα,
Ποῦ ἐπερνοῦσα ὁ φτωχὸς πάντα ζωὴ καὶ κόττα.
Ἀφῆστέ με, ἀφῆστέ με ἀπ' τὴν καρδιὰ νὰ κλάψω,
Καὶ μαῦρο δῶστέ μου χαρτὶ τὰ πάθη μου νὰ γράψω.

Ἀλλοίμονο 'ς τὸν ἄνθρωπο ποῦ σ' ὄνειρα πιστεύει,
Καὶ μεγαλεῖα ψεύτικα, ἀνύπαρκτα γυρεύει.
Ἀλλοίμονο σ' ἐκείνονε ποῦ τρέφεται μ' ἐλπίδες,
Καὶ ἔξαφνα εὑρίσκεται σ' ἀγκάθια κι' ἀτσικνίδες.
Χάνει τὰ πρῶτα ὄνειρα, καὶ ὅλα του τὰ χάνει,
Καὶ χάσκει ὁ κακόμοιρος δὲν ξεύρει τί νὰ κάνει.

Ἔτσι κ' ἐγὼ ἐπίστευα... κ' ἦταν νὰ μὴ πιστέψω,
Πῶς βουλευτὴς μὲ τούμπανα κ' ἐγὼ δὲν θὰ χορέψω;
Ἐπίστευα, ἐπίστευα, κ' ἔλεγα χωρὶς ἄλλο
Πῶς βουλευτὴς τρικούβερτος κ' ἐγὼ θὲ νὰ προβάλλω·
Κι' ἀπάνω ποῦ ἐβγήκανε τ' Αὐγουστιανὰ τὰ σῦκα,
Ἐκαταμασκαρεύτηκα, καὶ βουλευτὴς δὲν 'βγῆκα.

Ἄχ! πᾶνε ἡ δασκάλαις μου.. ἄχ! πᾶν' οἱ δεσποτάδες,
Π' ἀπάνω τους δὲν ἄφησα δυὼ κάλπικους παράδες.
Φαντάσου σὰν τ' ἀκούσουνε, καὶ τί δὲν θὰ εἰποῦνε;
Σ' τὸν κόρφο τους θὰ φτύσουνε, θὰ σταυροκοπηθοῦνε,
Κι' ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλονε εὐθὺς θὰ δώσῃ χέρι,
Καὶ θὲ νὰ μ' ἀφορίσουνε ὅλοι οἱ καλογέροι.

Καϋμένε Βαλασόπουλε, ὅλα φασκέλωσέ τα,
Καὶ ἔλα μὲ τὸν δύστυχο τὸν φίλο σου Τριγγέτα,
Καὶ μὲ τὸ Νικουτόπουλο καὶ μοιρολόγ' ἀρχίνα,
Καὶ εὕρε τρύπα νὰ κρυφθῆς καὶ φύγ' ἀπ' τὴν Ἀθήνα.
Γραφτό, γραφτὸ σοῦ ἤτανε αὐτὸ τὸ ρέζιλίκι,
Νὰ μείνῃς, κακορρίζικε, χωρὶς βουλευτιλίκι,

νην συνταγὴν καὶ καταλυθέντες ὑπὸ τρομερᾶς ναυτιάσεως, δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐννοήσωμεν τί διὰ ταύτης θέλει νὰ εἴπῃ, διὰ τοῦτο ἐρωτῶμεν τὸν κρουσάρον τῶν Ἀρχιερέων νὰ μᾶς εἴπῃ, τίνα ἐξ ὅσων γράφει νὰ πιστεύσωμεν; τὰ μετὰ τὰς ἐκλογὰς εἰς τὸ Πρωινὸν δογεῖον, ἢ τὰ πρὸ τῶν ἐκλογῶν εἰς τὸ ἐγχώριον σοβαρὸν ὄργανόν του τὴν «Ἠώ», ἥτις διετυμπάνιζεν ὅτι ἐγγὺς εἶνε ἡ 21 Ἰουλίου, καθ' ἣν θὰ ἔβλεπον οἱ ἀντίθετοί του πόσον ἤθελον ὠφεληθῆ ἐκ τῶν λιβέλλων καὶ τῶν ἀναισχυντιῶν των; Πιστεύομεν, ὅτι θὰ ἀπαντήσῃ εἰς τοῦτο, διότι πιθανὸν νὰ εὑρεθῶσι τινὲς ἰδιότροποι καὶ νὰ τὸν χαρακτήρησωσιν ὡς γελοῖον.

— Ἐν Πάτραις ἐν μέσῃ ἀγορᾷ ἔς Κεφαλλὴν ἐφόνευσε δεκαοκταετῆ παῖδα δι' ὅλως ἀσήμαντον ἀφορμήν· ὁ φονεὺς συνελήφθη ἀμέσως. Εἰς δὲ τὸ χωρίον Μπούκουρη τοῦ δήμου Δύμης, ὁ γυναικάδελφος τοῦ παῴην δημάρχου ἐπιτεθεὶς κατὰ τῶν Θεοδωροπούλων, πατρὸς καὶ υἱοῦ, καὶ ἑνὸς τρίτου, ἠθέλησε νὰ τοὺς φονεύσῃ, διότι δὲν ἐγένοντο πολιτικοὶ φίλοι του, ἀλλ' ἀτυχῶς ἐφονεύθη ἐκεῖνος παρ' ἄλλου, οἱ δὲ Θεοδωρόπουλοι ἐτραυματίσθησαν ἐπικινδύνως διὰ μαχαιρῶν καὶ πελέκεων ὑπὸ τῶν συντρόφων τοῦ φονευθέντος.

— Κατὰ τὰς ἐξωτερικὰς εἰδήσεις, οἱ Ἐρζεγοβινιοι ἀρνηθέντες ν' ἀποτίσωσι τὸν πρὸς τὴν κυρίαρχον Υ. Πύλην νενομισμένον φόρον ἐστασίασαν. Τὸ μικροῦ λόγου τοῦτο κίνημα ἐπαυξάνει καθ' ἑκάστην. Σύμπας ὁ τύπος τῆς Σερβίας καὶ Βλαχίας ἐξεγείρει τὸ ἐθνικὸν φρόνημα τοῦ λαοῦ καὶ ὑποβάλλει τῆς φιλοπατρίας τὸ αἴσθημα. Διὸ Σέρβοι, Κροάται, Δαλμάται καὶ Μαυροβούνιοι ὑπὸ πυρετοῦ ὑπὲρ τῶν Ἐρζεγοβινίων κατελήφθησαν, καὶ ἀθρόοι εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐπαναστατῶν προσέρχονται ἐθελονταί, ὅπως ὑπηρετήσωσιν ὑπὲρ τῆς αἰσίας ἐκβάσεως τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος.

— Παρακαλεῖται ὁ ἑλληνοδιδάσκαλος κ. Ἰω. Βέσης, νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ὅπως λάβῃ ἐπιστολήν του τινὰ λίαν κατεπείγουσαν.

Δέκα ἀπὸ τὰ παιδιά μου
Ἐπετύχαν.. μόνον δέκα..
Καλὲ εἶν' ἀλήθεια τοῦτο;
Ἄχ! θὰ φύγω γιὰ τὴ Μέκκα.

Δὲν 'μπορῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα
Οὔτε μιὰ στιγμὴ νὰ μείνω,
Πάω μέσα 'ς τὴν Περσία,
Μήπως καὶ σατράπης γείνω,

Κι' ἀναστήσω τὰ παιδιά μου,
Ποῦ τὰ 'πῆρε τὸ ποτάμι...
Τότε δὰ εὐθὺς θὰ κάμω
Τὸν Γιαννάκη μου Ἰσλάμη,

Κα Βεζύρη τὸ γαμπρό μου
Νὰ τὸν ἔχω πλάγι πλάγι,
Καὶ εὐνοῦχο τὸν Τριγγέτα
Ἀ τὸ μεγάλο μου σεράγι.

Ο ΒΟΛΤΕΡΡΑΣ.

Τ' εἶν' αὐτὴ ἡ δυστυχία κ' ἡ φουρτοῦνα ἡ μεγάλη,
Ὅπου ἔφερες, βρὲ Βοῦλτσε, 'ς τοῦ Βολτέρρα τὸ κεφάλι;
Ντὶπ ρεντίκολο τὸ μαῦρο μ' ἔκαμες μέσα 'ς τὴ χώρα,
Καὶ τὴ σκούφια του κανένας δὲν μοῦ 'βγάζει πλέον τώρα.
Οὔλοι μ' ἔχουν καραγκιόζη.. δὲν μοῦ ρίχνουν ἕνα μάτι,
Καὶ οἱ φίλοι μου ἀκόμα μοῦ γυρίζουνε τὴν πλάτη.

Γιαμὰ ἕξη χιλιάδες εἰς τὸ ὄχι ψῆφους 'πῆρα,
Καὶ ἂν ἑξακόσιοι τόσοι ἀπ' τὴν ἐναντία σπεῖρα
Δὲν μοῦ ρίχναν ἄσπρο ψῆφο ἀπὸ λύπη κ' εὐσπλαγχνία,
Τότε νἄβλεπες φουρτοῦνα, καὶ κακὸ, καὶ δυστυχία.
Δὲν θὰ μοῦδιν' ἕνας ψῆφο εἰς τὸ Ναὶ τοῦ κακομοίρη,
Καὶ καλὸ θὰ ἐγεινόταν καὶ σωστὸ τὸ πανηγύρι.

Ἂν καὶ ἔκαμες τὰ πάντα.. 'κίνησες τὴν κάθε πέτρα,
Κ' ἔβαλες, γιαμὰ, εἰς πρᾶξιν οὖλα, οὖλά σου τὰ μέτρα,
Κ' ἤσουν πρόεδρος ἀκόμα τῆς ἐπιτροπῆς 'ς τὴ χώρα,
Καὶ 'ς τῆς ἐκλογῆς τὸν τόπο εὑρισκόσουν κάθε ὥρα,
Καὶ τὸ χέρι σου 'μποροῦσε καλπονόθεψι νὰ κάνῃ,
Ἐσὺ στάθηκες σὰν χάχας, σὰν μεγάλο χαϊβάνι.

Κι' ἅμα ἦλθε τέλος πάντων καὶ ἡ ὕστερη ἡμέρα,
Καὶ ἡ κάλπαις ἐκλεισθῆκαν, γιαμὰ, οὖλαις πέρα πέρα,
Τὴν μεγάλ' ὑπογραφή σου δὲν ἐντράπηκες νὰ δώσῃς,
Κ' ὡς καλὴν τὴν ἐκλογήν μου μ' οὔλουνοὺς νὰ βεβαιώσῃς,
Ἐνῷ ἔπρεπε νὰ σκούξῃς, ἀπὸ τὸ θυμὸ νὰ σκάσῃς,
Καὶ νὰ 'πῇς, καὶ νὰ κηρύξῃς πῶς γεινῆκαν ἐπεμβάσεις;

Ὅσα λέγουν οἱ ὀχτροί μας ἔγειναν ἀλήθεια τώρα...
Ἔχουν δίκαιο νὰ λέγουν μές' 'ς τῆς Ζάκυνθος τὴ χώρα,
Πῶς ἡ ἅγια πεντάδα ἕνα φίλο πιὰ δὲν ἔχει,
Οὔλοι πλέον τὴν ἀφῆκαν καὶ κανεὶς δὲν τὴν συντρέχει.
Μοναχοί μας, μοναχοί μας ἐγεινήκαμε ρεζίλι,
Καὶ μᾶς κρέμασαν κουδούνια οἱ ὀχτροί μας καὶ οἱ φίλοι.

Μασκαρεύτηκες, βρὲ Βοῦλτσε... ἀλλὰ ὄχι ἐσὺ μόνο·
Ἐμασκάρεψες κ' ἐμένα, ὅπου νἄχῃς κακὸ χρόνο.
Ποιὸ δαιμόνιο ἐμπῆκε 'ς τὸ κεφάλι σου μεγάλο,
Καὶ ἐμὲ τὸ μαῦρο κάλπη μ' ἐκατάφερες νὰ βάλλω;
Ἄχ! μ' ἐπῆρες 'ς τὸ λαιμό σου, καὶ δὲν 'ξεύρω τί νὰ γείνω.
Ἀπ' τὴ Ζάκυνθο πιὰ φεύγω καὶ ὑγεία σοῦ ἀφίνω.